

stemme for den, enten jeg er tilfreds med Regeringen eller ikke, idet jeg selvfølgelig ikke som det ærede Medlem eller som Venstre tidligere mener, at man har Ret til at udtrykke sit Mishag overfor en Regering ved at nægte en Finanslov.

Den ærede Ordfører for Reformpartiet kom med forskellige Betragtninger angaaende de sociale Loves Virkninger, om Tilskuddet til Kommunerne, og jeg kan i det væsentlige godt slutte mig til de Ord, den ærede Ordfører brugte. Derimod kan jeg ikke se saa elskværdigt som han paa det foreliggende Forslag, vi nu sende op til Landstinget, thi det er jo faktisk, at Udgifterne paa §§ 11—26 og 27 II. ere stegne fra i Fjor til i Aar med 5 Mill. Kr., og det, at enkelte Udgifter i et Aar, der bliver meget daarligt, stige med 5 Mill. Kr., viser i Virkeligheden en ikke helt sund eller helt korrekt Finanspolitik. Jeg beklager det, for saa vidt som man maa gaa ud fra, at medens Udgifterne temmelig sikkert ville holde Stik, ville Indtægterne ikke saa sikkert holde Stik, tværtimod. Vi have før haft Uheld, Skuffelser paa disse Punkter, nemlig lige før Systemskiftet, da vi havde et lige saa daarligt Aar som det, der nu staar foran os. Derfor er jeg i Virkeligheden ked af, at vi ved tredie Behandling have vedtaget en hel Række omfattende Ændringsforslag, og jeg tror, det er en daarlig Praksis, at man ved tredie Behandling optager saa mange og ny Spørgsmaal. Der har været enkelte saavel af Mindretallets som af Flertallets Forslag, jeg godt kunde lide i og for sig, men som jeg egentlig talt ikke vilde stemme for, fordi ved tredie Behandling bør kunde Ting gaa igennem, som alle Partier ere enige om, medens det ved anden Behandling er Mindretallets Pligt at tale og tale i Tide. Ligeledes er jeg ked af, at Flertallet har stillet saa mange store Bevillinger op ved tredie Behandling, thi det er i Virkeligheden fra Udvalgets Side at paa tage sig et noget for stort Formynderskab overfor Tingets Plenarforsamling, idet det er umuligt for os, der skulle stemme, at kontrolere, hvad vore Udvalgsmedlemmer egentlig have bestilt og ikke have bestilt. Jeg vil derfor haabe, at den højtærede Minister vil virke hen til, at tredie Behandling i højere Grad kunde blive en Revisionsbehandling og ikke faar denne Karakter af en anden Behandling, som den i de senere Aar i voksende Grad har faaet. Jeg haaber, at denne Tanke, der ikke har noget politisk i sig, i Virkelig-

heden maa finde Anklang hos det høje Ting.

Men naar Udgifterne nu ere saa store, som de ere — og her ønsker jeg at gøre en politisk Bemærkning —, tror jeg ogsaa, at den højtærede Finansminister, naar han kommer op i Landstinget med sin Toldlov, og det høje Landsting ikke er villigt til i det Omfang, han ønsker, at følge Nedsættelserne paa de forskellige Toldsatser af finansiell Natur, vil kunne forstaa, at da er det ikke, fordi Landstingets Højre paa noget Punkt staar uvilligt overfor de Krav, der kunne stilles fra Smaaafolds Side, men at det udelukkende er af den Grund, at man er nødt til at tage Hensyn til den økonomiske Situation, og jeg vil derfor haabe, at den højtærede Minister af den Finanslov, han selv sender op, vil lære den Resignation, uden hvilken han neppe vil kunne faa en Toldlov.

Jeg har tilladt mig at bemærke, at det Aar, der kommer, vil blive et meget daarligt Aar. Jeg har ved første Behandling tilladt mig at sige Grundene, hvorfor dette Aar vil blive meget daarligt, og i Virkeligheden er det høje Ting klar paa det: De Bankudvidelser, vi have haft, Byggeriet og Grundspekulationerne, Kampen om Sparekasseindskuddene, disse Udlaan fra Bankernes Side til de dristigste Ting og hele dette Sagførerregimente, der har fundet Sted indenfor Bankerne, have i Virkeligheden paa mange Punkter virket skadeligt, jeg tør maaske sige landsskadeligt, og været Aarsag til, at en Nedgangsperiode har haft den Krisens Karakter, den har haft indenfor et enkelt Omraade. Jeg tror, at vi ogsaa i Fremtiden ville komme til at lide noget derunder.

Jeg tillod mig forleden Dag at nævne Forholdene med Hensyn til Grundspekulationerne. Det er her i København paa samme Maade som i Norge i 1899, at der i dette Øjeblik i Virkeligheden er saa mange Grunde paa Markedet, at København skulde vokse til 1 Mill. Indbyggere, for at disse Grunde skulde kunne bruges. Det vil faktisk føre til mange Kalamiteter. En vis Grund, der f. Eks. er 3 Kr. værd pr. □ Al., eller i den indre By f. Eks. 50 Kr. pr. □ Al., vil temmelig sikkert kunne hævde denne Pris, forudsat at Grundene kunne sælges lidt efter lidt, men naar en hel Masse Grunde skulde paa Markedet paa en Gang, lader det sig ikke gøre. Jeg tror derfor, der vil komme store Skuffelser, hvormeget man end kan forbedre eller give sine Grunde Chancer.

Men Kulminationen er forhaabentlig